Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin

(COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD))

in

predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o spletni in drugi prodaji blaga na daljavo

(COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD))

(2016/C 264/07)

Poročevalec: Jorge PEGADO LIZ

Svet in Evropski parlament sta 18. oziroma 21. januarja 2016 sklenila, da v skladu s členom 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosita za mnenje o naslednjih dokumentih:

Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin

(COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD))

in

Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o spletni in drugi prodaji blaga na daljavo

(COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD)).

Strokovna skupina za enotni trg, proizvodnjo in potrošnjo, zadolžena za pripravo dela Odbora na tem področju, je mnenje sprejela 13. aprila 2016.

Evropski ekonomsko-socialni odbor je mnenje sprejel na 516. plenarnem zasedanju 27. in 28. aprila 2016 (seja z dne 27. aprila) s 146 glasovi za, 61 glasovi proti in 44 vzdržanimi glasovi.

1. **Sklepi in priporočila**

1.1 EESO meni, da je nujno in primerno urediti nekatera področja, našteta v sporočilu Komisije (COM(2015) 633 final), zlasti področja iz predloga direktive o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin.

1.2 EESO kljub temu ocenjuje, da so drugi dejavniki, ki jih našteva, veliko pomembnejši od ureditve pogodbenih pravic pri pogodbah o spletni prodaji premičnega materialnega blaga, so odločilnejši in prednostni z vidika ciljev, ki jih Komisija namerava doseči v povezavi z oblikovanjem enotnega digitalnega trga, in pomenijo večjo oviro za razvoj čezmejnega poslovanja.

1.3 Poleg tega se EESO v zvezi z obravnavanimi vidiki ne strinja s pravno podlago, na katero se sklicuje Komisija, in namesto tega predlaga sklicevanje na člen 169 PDEU.

1.4 Iz odstavkov 2(a) in 4 tega člena je razvidno, da morajo sprejeti ukrepi načeloma temeljiti na direktivah za minimalno uskladitev, kar je evropski zakonodajalec na splošno sprejel.

1.5 EESO meni, da je urejanje teh vprašanj z dvema direktivama namesto z enotnim instrumentom sprejemljivo le, če je nujno in primerno, da se uredi spletna trgovina z digitalnimi vsebinami.

1.6 Prav tako meni, da predstavljeni razlogi za sprejetje ciljne popolne uskladitve namesto drugih možnosti, kot sta prostovoljna evropska vzorčna pogodba v povezavi z znakom zaupanja EU ali minimalna uskladitev v skladu s členom 169 PDEU, niso dovolj.

1.7 Meni, da bi bilo ustrezneje, če bi bili vidiki, ki so zdaj posebej urejeni v predlogu, ki se nanaša na pogodbe o spletni prodaji premičnega materialnega blaga, urejeni skupaj z drugimi vidiki v okviru pregleda Direktive 1999/44/ES, in sicer v enem od njenih poglavij, v sklopu programa ustreznosti in uspešnosti predpisov (REFIT), ki se uporablja pri zakonodaji o varstvu potrošnikov.

1.8 Komisija je s svojim predlogom v zvezi s spletno prodajo materialnega blaga oblikovala dva sistema, v okviru katerih se drugače obravnavata spletna prodaja blaga in prodaja blaga zunaj spleta, kar ni sprejemljivo.

1.9 Če bi Komisija še naprej nameravala slediti svoji nameri, kot je zastavljena zdaj, EESO predlaga več izboljšav predlaganih določb, s katerimi bi preprečili zmanjšanje pravic potrošnikov ter bi lahko učinkovito zagotavljali visoko raven njihovega varstva, kot je zahtevano v PDEU.

1.10 To velja zlasti za urejanje prodaje digitalnih vsebin, ki se EESO zdi prednostno in v zvezi s katerim zaradi pragmatičnosti sprejema ciljno maksimalno uskladitev, kakršno je predlagala Komisija.

1.11 Kljub temu je ureditev tega področja pomanjkljiva, predvidljivost pa nezadostna. To ni v skladu z maksimalno uskladitvijo ter ustvarja nepremostljive ovire pri prenosu in izvajanju v državah članicah, ki bi jih bilo treba odpraviti z vrsto predlogov o konkretnih točkah.

2. **Uvod: eno sporočilo, dva predloga direktive**

2.1 Z obravnavanim sporočilom je Komisija naredila prvi korak pri izvajanju strategije za enotni digitalni trg za Evropo ([1]) in izvaja enega najpomembnejših ukrepov iz svojega delovnega programa za leto 2015 ([2]). V tem sklopu predlaga besedilo, katerega namen je med drugim zagotoviti „boljši dostop potrošnikov in podjetij do spletnega blaga in storitev po vsej Evropi“ in ki vključuje naslednja zakonodajna instrumenta:

(a) predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin in

(b) predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o spletni in drugi prodaji blaga na daljavo.

2.2 Komisija se zaveda, da so glavni elementi obeh predlogov sistematično gledano tesno povezani z direktivo o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij ([3]), zato je poudarila, da bodo ti „čim bolj usklajeni“. Vendar je pojasnila, da se je odločila „sprejeti dva ločena zakonodajna instrumenta“, ker „je treba zaradi posebne narave digitalnih vsebin nekaj pravil v zvezi z njimi urediti drugače kot v zvezi z blagom“, ker bo „zaradi hitrega tehnološkega in komercialnega razvoja digitalnih vsebin potreben pregled uporabe te direktive“ ter da bi upravičila „njihovo zajetje v enoten pravni instrument, to je v direktivo o dobavi digitalnih vsebin“.

2.3 Komisija namerava s tema predlogoma doseči pet ciljev:

(a) znižati stroške zaradi razlik v sistemih nacionalnega pogodbenega prava;

(b) zagotoviti pravno varnost za podjetja;

(c) pomagati potrošnikom, da izkoristijo prednosti čezmejne spletne trgovine znotraj EU;

(d) zmanjšati škodo, ki jo utrpijo potrošniki zaradi digitalnih vsebin z napako;

([1]) Mnenje EESO, UL C 71, 24.2.2016, str. 65.
([2]) COM(2014) 910 final.
([3]) UL L 171, 7.7.1999, str. 12.

(e) na splošno doseči pravično ravnotežje med interesi potrošnikov in interesi podjetij ter izboljšati vsakdanje življenje.

2.4 Komisija meni, da je „ciljna“ uskladitev v obeh primerih najustreznejša metoda. Gre za popolno uskladitev pravil, ki se uporabljajo za pogodbe o dobavi digitalnih vsebin in pogodbe o spletni prodaji blaga, ter obveznih pravic in obveznosti strank, ki sklenejo pogodbo o dobavi digitalnih vsebin ali pogodbo o spletni prodaji blaga. Ta zajema skoraj vse določbe direktive, razen pravil o sestavi, veljavnosti in učinkih pogodb, vključno s posledicami odstopa od pogodbe (člen 1(4) predloga direktive o prodaji na daljavo), ter nekaterih vidikov njenega izvajanja.

2.5 Komisija izrecno omejuje področje uporabe na določbe pogodbenega prava, ki urejajo razmerja med podjetji in potrošniki, saj glede na oceno učinka (str. 23) ni nobenega dokaza, da razlike v pogodbenem pravu podjetjem iz EU preprečujejo nakupovanje v drugih državah. Priznava, da imajo MSP, ki so najšibkejše stranke z manjšo pogajalsko močjo, prav tako težave, povezane s pogodbenim pravom, zlasti pri uporabi digitalnih vsebin. Komisija se je zlasti ob upoštevanju stališč, ki so jih izrazili deležniki in države članice, odločila, da bo to vprašanje proučila v okviru drugih pobud, napovedanih v strategiji za enotni digitalni trg.

2.6 Kar zadeva izbiro pravnega instrumenta, se je Komisija odločila za direktivo namesto za uredbo, ker meni, da je direktiva ustreznejši instrument, saj državam članicam omogoča, da izvajanje prilagodijo glede na nacionalno zakonodajo. Po njenem mnenju se bo s to možnostjo v povezavi s ciljno usmerjeno popolno uskladitvijo obveznih pravic potrošnikov vzpostavilo ustrezno ravnotežje med visoko ravnjo varstva potrošnikov v EU in številnimi novimi možnostmi, ki jih popolna uskladitev prinaša za podjetja.

2.7 Komisija obravnavana predloga direktiv ekonomsko upravičuje z nekaterimi predpostavkami, med katerimi so najpomembnejše naslednje:

(a) evropski trg elektronskega poslovanja ima velik neizkoriščen potencial;

(b) vzpostavitev enotnega digitalnega trga bo v Evropi ustvarila dodatno rast;

(c) podjetja iz EU bodo lahko povečala svojo konkurenčnost, saj bodo lažje prodajala tudi na drugih trgih, ne le na nacionalnem;

(d) ob enotnih pravicah potrošnikov in visoki ravni njihovega varstva se bo povečalo njihovo zaupanje v nakupovanje v tujini;

(e) če bi bile odpravljene ovire, povezane s pogodbenim pravom, bi čezmejno spletno prodajo začelo še dodatnih 122 000 podjetij. Vrednost čezmejne trgovine v EU bi se lahko povečala za približno milijardo EUR. Povečanje konkurence pri spletni trgovini na drobno bi povzročilo znižanje maloprodajnih cen v vseh državah članicah za povprečno 0,25 % na ravni EU, kar bi neposredno povečalo potrošnjo gospodinjstev v EU za približno 18 milijard EUR;

(f) poleg tega bo potrošnikom na voljo večja izbira izdelkov in storitev, kar bo povečalo njihovo blaginjo. Čezmejno bi na spletu začelo kupovati med 7,8 in 13 milijoni več potrošnikov. Na splošno naj bi se po pričakovanjih realni BDP EU povečal za približno 4 milijarde EUR na leto.

2.8 Vendar za doseganje teh predvidenih rezultatov predlagani direktivi ne zadostujeta, saj sta del večjega svežnja ukrepov, med katerimi Komisija izpostavlja zlasti naslednje:

(a) predlog uredbe o čezmejni prenosljivosti storitev spletnih vsebin;

(b) vzpostavitev kakovostnih čezmejnih storitev dostave paketov;

(c) ukinitev geografskega blokiranja;

(d) začetek delovanja platforme za spletno reševanje sporov ([4]).

2.9 Komisija na koncu poudarja tudi pomen takojšnjega ukrepanja, preden bo prepozno, saj bi lahko vse zamude na področju digitalnih vsebin pripeljale do oblikovanja nacionalnih določb, ki bi povzročile pravno razdrobljenost, ta pa bi pomenila oviro tako za potrošnike kot dobavitelje v čezmejnih transakcijah.

3. **Splošne ugotovitve**

3.1 V študiji, priloženi oceni učinka, naj bi bila navedena ekonomska in psihološka utemeljitev razmerja med predlaganimi zakonodajnimi ukrepi in povečanjem obsega elektronskega poslovanja ter njihov neizogiben učinek na rast v Evropi. Iz podrobne analize tega dokumenta pa ni jasno, ali so podatki, na katerih dokument temelji, in rezultati, do katerih prihaja, popolnoma zanesljivi, ali nanje ne vplivajo drugi dejavniki in ali druge možnosti ne bi dale boljših rezultatov.

3.1.1 Tudi če bi sklepali, da so izhodiščni statistični podatki pravilni, in sicer da naj bi se 62 % (str. 10) evropskih trgovcev oziroma več kot 122 000 podjetij ter več kot 13,5 % (str. 13) potrošnikov, kar pomeni povečanje za od 8 do 13 milijonov oziroma skupaj 70 milijonov, začelo ukvarjati s čezmejno spletno prodajo, če bi bili odpravljeni domnevne ovire in dodatni stroški, ki izhajajo neposredno iz sedanjega pravnega sistema, ne bi mogli z gotovostjo opredeliti povečanja obsega poslov, ki naj bi bili izvedeni, in posledičnega povečanja evropskega BDP, ocenjenega na 0,03 %, kar ustreza približno 4 milijardam EUR, kot nujne in izključne posledice; na drugi strani pa bo moralo vsako podjetje zagotovo kriti povprečno 7 000 EUR stroškov za prilagoditev pogodbenih instrumentov novi ureditvi.

3.1.2 Na drugi strani v tej študiji prav tako ni ustrezno količinsko ovrednoteno, da drugi dodatni dejavniki, kot so vprašanje jezika ali davčni režim, kakovost, stroški in razpoložljivost storitev hitrega internetnega dostopa, tveganje goljufij, pravni stroški, varnost plačilnih sredstev, potrjevanje istovetnosti in poštenosti prodajalcev, pomanjkanje zaupanja v postopke sodnega ali izvensodnega reševanja sporov, ne bodo še naprej odločilno vplivali na odločitev o izbiri čezmejne spletne prodaje, morda še bolj kot sedanji pravni sistem (opisan v oceni učinka od 7. strani dalje in od 18. strani dalje).

3.1.2.1 V zvezi s tem so zlasti pomembni pozen prenos, težave pri uporabi in neučinkovitost nekaterih sistemov za izvensodno reševanje sporov, ki so bili vzpostavljeni z Direktivo 2013/11/EU ([5]), in se zato obravnavajo v vseh študijah, ki jih je naročila Komisija. Razloga za to sta, da v nekaterih državah članicah pogosto primanjkuje finančnih sredstev in zlasti da sistem za spletno reševanje sporov očitno ne deluje. Slednji je bil vzpostavljen z Uredbo (EU) št. 524/2013 ([6]), ki je začela veljati 15. februarja 2016 in je bistvenega pomena za delovanje enotnega digitalnega trga.

3.1.3 Poleg tega ni jasno opredeljen relativni pomen elastičnosti ponudbe in povpraševanja v izračunu nasičenosti trga ob popolni konkurenci, ki pa je, čeprav je le hipotetična predpostavka, nujen za verodostojnost modela; omeniti pa je treba še zunanje dejavnike makroekonomske politike, ki odločilno vplivajo na odločitev potrošnikov za nakup, na primer posledice varčevalne politike, v primerjavi s keynesiansko politiko rasti, ki temelji na potrošnji in naložbah.

([4]) UL L 165, 18.6.2013, str. 1.
([5]) UL L 165, 18.6.2013.
([6]) UL L 165, 18.6.2013.

3.1.4 Ocena Komisije daje poudarek predlaganemu modelu in ne upošteva v celoti gospodarskih posledic preostalih štirih modelov, ki so bili na voljo (ocena učinka, od 23. strani dalje) in bi lahko prav tako prispevali k odpravi istih ovir, s čimer bi se zagotovila primerjalna analiza. To velja zlasti za možnost 5 – prostovoljno evropsko vzorčno pogodbo v povezavi z znakom zaupanja EU (25. stran) – ki bi povzročila malo stroškov ter bi bila preprostejša in bi prinesla manj upravnega bremena (od 38. strani dalje) oziroma bi bila najbolj usklajena s svežnjem o boljšem pravnem urejanju ([7]) ter programom ustreznosti in uspešnosti predpisov ([8]), prejela pa je tudi največ podpore na pripravljalnih posvetovanjih.

3.2 Poleg tega se odločitev za direktivi za maksimalno uskladitev ne zdi ustrezno upravičena. EESO je na splošno že poudaril, da je pri uskladitvi vprašanj, ki se nanašajo predvsem na delovanje notranjega trga, bolj naklonjen ustrezno podrobnim uredbam. Poleg tega je dal vedeti, da je v zvezi s področji, ki imajo poseben vpliv na pravice potrošnikov, bolj naklonjen direktivam za minimalno uskladitev, kot izhaja iz načela, opredeljenega v PDEU (člen 169(4)).

3.2.1 Po drugi strani se je EESO večkrat izrekel proti prevladujoči težnji Komisije v zadnjih letih, da sprejema direktive za maksimalno uskladitev, ki so zagotavljale nizko raven varstva in niso upoštevale interesov izvajalcev dejavnosti ([9]).

3.2.2 V tem primeru obstaja vrsta vprašanj, ki jih direktivi ne obravnavata in bi jih bilo nujno treba uskladiti, kot so starost, pri kateri lahko mladoletne osebe sklepajo pogodbe v digitalnem okolju (v skladu z zadnjo različico direktive o varstvu podatkov je to med 13. in 16. letom), opredelitev kategorij nedovoljenih pogojev v pogodbah, sklenjenih v spletu, ki niso zajete v Direktivi 93/13/EGS ([10]), nedavna praksa uporabe gumba „plačaj zdaj“ (pay now) na spletnih straneh nekaterih socialnih omrežij brez povezave na spletno mesto odgovorne platforme ter priporočljiva vključitev standardne določbe o sourejanju.

3.3 Izbira dveh direktiv namesto ene se ne zdi upravičena tudi zato, ker se zakonske določbe po nepotrebnem ponavljajo, ker je potrebnega še več dela pri prenosu, da se zagotovi njuna usklajenost z notranjimi določbami posamezne države članice, in ker je potreben večji napor pri razlagi. Temu pa bi se izognili, če bi se kot osnova vzelo besedilo direktive o spletni prodaji materialnega blaga in bi bile posebnosti prodaje nematerialnih sredstev vključene kot izjeme od osnovne ureditve, saj razlika med materialnim blagom in digitalno vsebino ni zaznavna, zlasti kadar sta medsebojno povezana.

3.4 Po navedbah Komisije je izbira instrumenta temeljila na: 189 odgovorih, zbranih v okviru javnega posvetovanja med vsemi kategorijami deležnikov iz vse EU; sedmih posvetovalnih srečanjih s skupino, v katero je bilo vključenih 22 organizacij, ki predstavljajo širok nabor interesov; delavnicah z državami članicami; srečanjih z nacionalnimi organi, pristojnimi za izvajanje zakonodaje, na sestanku odbora za sodelovanje na področju varstva potrošnikov in z nacionalnimi organi, pristojnimi za potrošniško politiko, na sestanku mreže za potrošniško politiko (maja 2015). Pozneje se je izpodbijala veljavnost tega vzorca zaradi njegove omejene velikosti ([11]).

3.4.1 Znani in že objavljeni rezultati ([12]) ne potrjujejo, da večina podpira izbrano možnost: potrošniške organizacije odločno nasprotujejo vsakršni uporabi zakonodaje države prodajalca, večina strokovnih organizacij in nekatere univerzitetne organizacije pa to možnost podpirajo. Večina držav članic dvomi, da je potrebna nova zakonodaja na področju prodaje na daljavo (saj sedanja že upošteva spletno prodajo) in zlasti da sta potrebni dve direktivi, saj je težko izluščiti točne in jasno opredeljene smernice. Na prvi pogled objektivna analiza odgovorov, pridobljenih v okviru posvetovanj, pokaže, da so se izvajalci dejavnosti in potrošniki na splošno strinjali z možnostjo 5 – čeprav je to seveda odvisno od vsebine določb vzorčne pogodbe, o kateri se je treba dogovoriti v posameznih sektorjih, ter stopnje uporabe in sprejetosti znaka zaupanja v podjetjih v EU –, zlasti ker bi ta možnost izvajalcem dejavnosti povzročila najmanj stroškov.

([7]) Mnenje EESO, UL C 13, 15.1.2016, str. 192.
([8]) Mnenje EESO, UL C 230, 14.7.2015, str. 66.
([9]) Mnenja EESO, UL C 108, 30.4.2004, str. 81, UL C 317, 23.12.2009, str. 54, in UL C 181, 21.6.2012, str. 75.
([10]) Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah, ki je bila spremenjena z Direktivo 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011.
([11]) Mnenje EESO, UL C 383, 17.11.2015, str. 57.
([12]) http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/

3.5 Opozoriti je treba tudi, da se je EESO o pravicah potrošnikov v digitalnem okolju podrobno opredelil v več svojih mnenjih, v katerih je opredelil svojo ključno usmeritev, v skladu s katero morajo biti pravice, ki so priznane v „fizičnem“ svetu zunaj spleta (pri pogodbah, sklenjenih osebno), skladne s pravicami v spletnem okolju brez poseganja v posebnosti ali ustrezne oblike transakcij, ki vključujejo (nematerialne) digitalne vsebine, če gre pri tem za njihovo okrepitev in ne zmanjšanje ali oslabitev. Komisija je s svojim predlogom v zvezi s spletno prodajo materialnega blaga oblikovala dva sistema, v okviru katerih se drugače obravnavata spletna prodaja blaga in prodaja blaga zunaj spleta, kar ni sprejemljivo.

4. **Posebne ugotovitve**

4.1 Predhodne ugotovitve ne pomenijo, da EESO v celoti ne podpira potrebe in priložnosti za ureditev nekaterih področij iz obravnavanih predlogov direktiv, zlasti v zvezi s spletno prodajo digitalnih vsebin. V zvezi s spletno prodajo materialnega blaga priporoča, da se ukrepi sprejmejo pravočasno in v okviru programa ustreznosti in uspešnosti predpisov. Zaradi jasne omejitve prostora v ugotovitvah, ki jih navaja za posamezno besedilo predlogov, obravnava le točke, v katerih se ne strinja s predlaganim normativnim delom.

4.2 Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o spletni in drugi prodaji blaga na daljavo (COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD))

4.2.1 Predstavniki potrošnikov in večina članov EESO v skladu s predhodnimi mnenji menijo, da bi moral biti pravna podlaga člen 169(2) PDEU, saj ne gre le za vzpostavitev enotnega trga, temveč predvsem za opredelitev pravic potrošnikov, njihovo zaščito in varstvo. Nekateri člani EESO, zlasti predstavniki s področja podjetništva, ki dajejo prednost vzpostavitvi enotnega trga, pa se strinjajo s Komisijo.

4.2.2 Ker je bila izbrana direktiva, EESO meni, da bi morala biti uskladitev minimalna po vzoru sedanje direktive o prodaji in garancijah (Direktiva 1999/44/ES), saj sprejeta možnost povzroča večjo „razdrobljenost“, zagotavlja manjšo pravno varnost in oblikuje dve vrsti varstva, čeprav bi se morale nove „izboljšave“ uporabiti tudi pri prodaji v „fizičnem svetu“.

4.2.3 Ob upoštevanju zapletene zakonodaje na področju varstva potrošnikov predlog deluje skupaj z vrsto drugih pravil, ki jih dopolnjuje ([13]), hkrati pa zahteva nepotreben napor pri razlagi, kar je v nasprotju s standardi iz svežnja o boljšem pravnem urejanju in ustvarja obsežne težave pri prenosu zaradi uskladitve z že obstoječimi nacionalnimi predpisi, s katerimi so bili preneseni in dopolnjeni predpisi Skupnosti ter ki se med državami članicami razlikujejo.

4.2.4 Zato se EESO zavzema, da bi pravila iz tega predloga direktive spremljala spremembo Direktive 1999/44/ES v okviru programa ustreznosti in uspešnosti predpisov.

4.2.5 V nadaljevanju so predlagane konkretne spremembe nekaterih predpisov iz predloga.

4.2.5.1 ***Člen 1 – Predmet urejanja***

Pogodbe o opravljanju nekaterih storitev, sklenjene na spletu ali na daljavo, na primer zakupa (leasing), ne bi smele biti izključene iz predmeta urejanja.

4.2.5.2 ***Člen 2 – Opredelitev pojmov***

1. Pojem tržne garancije bi moral zajemati tudi druge oblike pravnih sredstev, ki niso zajete v določbah člena 15.

([13]) Direktiva 2011/83/EU (UL L 304, 22.11.2011, str. 64), Direktiva 2009/125/ES (UL L 285, 31.10.2009, str. 10) in Direktiva 2010/30/EU z dne 19.5.2010 (UL L 153, 18.6.2010, str. 1).

2. Pojem premičnega materialnega predmeta ni pozitivno opredeljen, zaradi česar si ga države članice različno razlagajo.

3. Poleg tega niso izključene druge vrste zakonsko ustrezno urejenih izdelkov, kot so farmacevtski izdelki in medicinski pripomočki, ki niso vključeni v uporabo drugih predpisov o varstvu potrošnikov.

4. Zdi se, da ni opredeljeno, ali bi se lahko spletne platforme štele za prodajalce.

5. Poleg tega se zdi, da ni opredeljen pojem proizvajalca glede na učinek njegove neposredne odgovornosti do potrošnika v skladu s členom 16.

4.2.5.3 ***Člen 3 – Raven uskladitve***

Raven uskladitve bi morala biti minimalna in bi morala vključevati vse potrebne prilagoditve ureditve.

4.2.5.4 ***Člena 4 in 5 – Skladnost s pogodbo***

1. Vključiti je treba merilo trajnosti ([14]) ter ustrezno prilagoditi obdobje veljavnosti garancije.

2. Opredelitev zahtev o skladnosti mora biti oblikovana obratno, da se potrošnika jasno izvzame iz obveznosti dokazovanja neskladnosti blaga s pogodbo, pri čemer bi moral to dokazno breme prevzeti prodajalec.

3. Na podlagi besedila izjem iz člena se vzpostavlja splošno izvzetje glede odgovornosti prodajalca, ki ne sme škoditi potrošniku brez poseganja v regresno pravico (ki se uporablja v primeru VW).

4.2.5.5 ***Člen 7 – Pravice tretjih oseb***

Na koncu naj se doda besedilo: „razen če sta se stranki izrecno dogovorili drugače, kot izhaja iz natančno določenih pogojev pogodbe“.

4.2.5.6 ***Člen 8 – Upošteven trenutek za ugotovitev skladnosti s pogodbo in obrnitev dokaznega bremena***

1. Na koncu odstavka 2 naj se doda besedilo: „razen kadar je po dogovoru s prodajalcem zaradi posebne zapletenosti montaže potrebnega več časa“.

2. Pravice v zvezi z odnosom do prodajalca, dodeljene v tem predlogu, morajo biti prenosljive na vsakogar, ki ravna v dobri veri.

4.2.5.7 ***Člen 9 – Zahtevki potrošnika v primeru neskladnosti s pogodbo***

1. Iz predpisa je kot prva možnost izključena možnost takojšnje vrnitve blaga in povrnitve plačila, kar nasprotuje pravicam potrošnikov v več državah članicah, kjer se te znatno razlikujejo (Grčija, Portugalska, Irska, Združeno kraljestvo, Danska in Litva).

2. Pojem razumnega roka je subjektiven in omogoča različne prenose ključnega področja, kar ni združljivo s ciljem maksimalne uskladitve. V državah, kot so Bolgarija, Francija, Portugalska in Luksemburg, je rok na primer 30 dni, medtem ko je na Madžarskem, v Romuniji, Grčiji in Estoniji 15 dni. Predpis mora določiti rok, ki ustreza najdaljšemu roku v nekaterih državah EU, tj. 15 dni.

3. Izraz „nemogoča“ v odstavku 3(a) je treba nadomestiti z izrazom „tehnično nemogoča“.

([14]) Mnenje EESO, UL C 67, 6.3.2014, str. 23.

4. Podobno subjektiven je tudi pojem „znatne neprijetnosti“, zato bi ga bilo treba črtati ali nadomestiti z ubeseditvijo iz avstrijske zakonodaje – „najmanjše možne neprijetnosti“, dodati pa bi bilo treba tudi možnost, da potrošnik takoj dobi na voljo podobno nadomestno blago, dokler prodajalec ne opravi popravila.

5. V predlogu Komisije ni bila upoštevana zahteva, vključena že v več različnih nacionalnih zakonodaj (Francija, Malta, Grčija, Romunija, Portugalska in Slovenija), ki proizvajalce, ki dobavljajo trgovcem, obvezuje, da ohranjajo ustrezno zalogo rezervnih delov ali so sposobni v želenem roku te dele dobaviti prodajalcem v času pričakovane življenjske dobe blaga, kar je vprašanje, ki je povezano z načrtovano zastarelostjo in garancijskim rokom nadomeščenega dela.

6. Komisija bi morala določiti obveznost prodajalca, da začasno nadomesti blago.

4.2.5.8 ***Člen 10 – Zamenjava blaga***

1. Komisija ni predvidela prekinitve garancijskega roka med popravilom ali zamenjavo, kar omogoča večina nacionalnih zakonodaj. Enako velja za čas med morebitnimi presojami, arbitražami ali sodnimi postopki.

2. Pri zamenjavi je treba za nadomeščeno blago določiti nov enak garancijski rok, ki začne veljati takoj po izročitvi blaga.

4.2.5.9 ***Člen 11 – Potrošnikova izbira med popravilom in zamenjavo***

1. Pojem „znatnih“ je treba iz že navedenih razlogov črtati.

2. V primeru ponavljajočih se napak mora imeti potrošnik samodejno možnost, da odstopi od pogodbe.

4.2.5.10 ***Člen 13 – Potrošnikova pravica do odstopa od pogodbe***

1. Zelo sporna je obveznost potrošnika, da mora plačati za uporabo, okvaro ali uničenje blaga, če odstopi od pogodbe.

2. Sodišče je poleg tega že navedlo, da se od potrošnika, ki uveljavlja pravico do zamenjave, ne more zahtevati, da bi plačal nadomestilo za uporabo izdelka z napako (zadeva Quelle ([15])).

3. Vrednost, ki jo je treba povrniti, kadar je nakup opravljen po skupni ceni za različno blago brez razlike, ni jasno opredeljena.

4.2.5.11 ***Člen 14 – Roki***

Pri roku bi bilo treba upoštevati garancijske roke, ki se že uporabljajo v nekaterih državah članicah (Finska, Nizozemska, Švedska in Združeno kraljestvo), ob upoštevanju trajnosti in načrtovane zastarelosti izdelkov.

4.2.5.12 ***Člen 15 – Tržne garancije***

1. V odstavku 1 naj se doda nova točka (d): „drugih garancijah, ki jih prodajalec ponuja v imenu tretjih oseb za dodelitev garancije (zavarovanje opreme, jamstvo za znamko itd.)“.

2. Doda naj se tudi informacija o možnosti prenosa tržne garancije na tretje osebe.

4.2.5.13 ***Člen 16 – Regresna pravica***

1. Iz neusklajenosti tega vidika izhajajo pomembne razlike v uporabi direktive, ki imajo negativne posledice za poslovanje.

2. Predpis bi moral predvidevati neposredno solidarno odgovornost proizvajalca do potrošnika, kadar se ta odloči za popravilo ali zamenjavo blaga.

([15]) Zadeva C-404/06 – sodba Sodišča (prvi senat) z dne 17. aprila 2008, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62006CC0404.

3. Poleg tega je treba predvideti, da ima prodajalec v primeru pritožbe proti proizvajalcu pravico izterjati celoten znesek izdatkov.

4. Kot v prejšnjih točkah bi moral predvidevati tudi solidarno odgovornost spletnih platform, prek katerih je potrošnik kupil blago.

4.2.5.14 ***Člen 17 – Izvrševanje***

Neusklajenost vidikov, povezanih z nadzorom uporabe direktive, je ena glavnih ovir za učinkovito varstvo potrošnikov in pošteno konkurenco.

4.3 Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o nekaterih vidikih pogodb o dobavi digitalnih vsebin (COM (2015) 634 final – 2015/0287 (COD))

4.3.1 Kot potrjuje tudi Komisija, se razlogi za predlog, zbiranje strokovnih mnenj in oceni učinka nanašajo na oba predloga, saj ta predloga tvorita sveženj s skupnimi cilji. EESO zato ne bo ponovno obravnaval splošnih vprašanj, skupnih obema predlogoma, ampak se bo osredotočil na ugotovitve o posebnih vidikih. Najprej je treba poudariti, da se EESO na splošno načelno strinja s predlogom zlasti v zvezi z naslednjim:

(a) posebnim varstvom potrošnikov pri spletnem nakupovanju nematerialnega blaga glede na vse večjo kompleksnost izdelkov, pomanjkljivo preglednost poslovanja, večja tveganja za varnost in zasebnost ter zaupnost in varstvo podatkov, nekatere oblike nepoštenih praks in nedovoljenih pogojev, skrite stroške, nihanje cen po lokaciji ter manjšo skladnost uporabljenih sredstev (internet, mobilne aplikacije, socialna omrežja itd.);

(b) nujno potrebo po jasni ureditvi področja, ki ga v zvezi s to vrsto pogodb očitno posebej ureja le ena država članica (Združeno kraljestvo);

(c) ustreznim izvajanjem maksimalne uskladitve z visoko ravnjo varstva potrošnikov, ki je omejena na pogodbe prodaje med podjetji in potrošniki ter bi jo bilo primerneje izvajati z uredbo;

(d) potrebo po enotnem oblikovanju pravne narave tovrstnih pogodb;

(e) potrebo po globalnem sodelovanju pri vrsti drugih ukrepov iz strategije za enotni digitalni trg, vključno zlasti s pobudami glede čezmejne prenosljivosti vsebin, vloge platform, prostega pretoka podatkov, evropskega računalništva v oblaku, bremena, povezanega z DDV, ter pri ukrepih za zagotavljanje prenosljivosti in povezljivosti vsebin, ob upoštevanju začetka delovanja platforme za spletno reševanje sporov ([16]) in pregleda Uredbe (ES) št. 2006/2004 z dne 27. oktobra 2004 o sodelovanju med nacionalnimi organi, odgovornimi za izvrševanje zakonodaje o varstvu potrošnikov;

(f) potrebo zlasti po ustreznem varstvu posameznikov v zvezi z obdelavo osebnih podatkov, ki ga urejata Direktiva 1995/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ([17]) ter Direktiva 2002/58/ES z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij ([18]). Ta pravila se lahko v celoti uporabljajo za dobavo digitalnih vsebin, saj vplivajo na obdelavo osebnih podatkov;

(g) spremembo regulativnega svežnja v zvezi s storitvami elektronske komunikacije;

(h) potrebo po poudarjanju pomembnosti pogodb na področju računalništva v oblaku.

([16]) UL L 165, 18.6.2013, str. 1.
([17]) UL L 281, 23.11.1995, str. 31.
([18]) UL L 201, 31.7.2002, str. 37.

4.3.2 V nadaljevanju so predlagane konkretne spremembe nekaterih določb predloga, sestavljenega iz 24 členov (in ne 20, kot je v nekaterih različicah napačno navedeno v točki 5).

4.3.2.1 ***Člen 1 – Predmet urejanja***

Dejstvo, da se direktiva jasno nanaša na „pogodbe o opravljanju storitev“, kar dokazujeta opredelitvi pojmov „digitalna vsebina“ in „dobava“ iz člena 2(1) in (10) predloga, daje večjo težo predlogu, oblikovanem v skladu s členom 1 prejšnjega predloga direktive.

4.3.2.2 ***Člen 2 – Opredelitev pojmov***

Tudi tukaj se predlaga, da bi v opredelitev pojma „potrošnik“ na osebnem področju vključili osebe, ki izvajajo samostojne poklice.

4.3.2.3 ***Člen 3 – Področje uporabe***

1. EESO bi se lahko strinjal, da se plačilo izvede v naravi („v zameno za protistoritev, ki ni v denarni obliki“), če bo natančno opredeljeno, kaj ta pojem zajema. V primeru zagotavljanja osebnih ali drugih podatkov bi bilo treba opredeliti tudi, za katere podatke gre ter v kakšnih pogojih in okoliščinah.

2. Poleg tega bi bilo treba pojasniti, ali so vključene nekatere storitve, kot so plačljiva televizija (*pay TV*), storitve *Google* in *Facebook Messenger*, ter ali nekatere fizične platforme za dostop ali internet stvari spadajo pod materialno ali nematerialno blago.

3. Ni jasno, ali izvzetje iz odstavka 5(a) zajema tudi zdravstveno varstvo, storitve iger na srečo ali finančne storitve. To vprašanje bi bilo treba dodatno pojasniti, saj bi lahko povzročilo pravno negotovost.

4. Ni jasno, ali ta določba zajema tudi tako imenovana „skrita plačila“ oziroma brezplačne storitve, ki pa lahko med izvajanjem zajemajo druge plačljive storitve.

5. Področje uporabe člena 3(4), ki obravnava osebne podatke, obdelava katerih je nujno potrebna, mora poleg izvajanja pogodbe vključevati tudi „sklenitev pogodbe“; obdelava takih podatkov mora biti odobrena v skladu s pravili, predvidenimi v zakonodaji o osebnih podatkih.

6. Poleg tega je treba nujno pojasniti razliko med izdelki in storitvami na spletu ter izdelki in storitvami, ki so v celoti povezani z materialnim blagom, kot so nosljive elektronske naprave (*wearables*) ali internet stvari, pri katerih se postopek večinoma izvaja na digitalni ravni, brez poseganja v obstoj dejanskega materialnega blaga.

7. V tem predlogu je treba jasno opredeliti storitve podatkovnih centrov, zlasti na področju računalništva v oblaku, ne glede na to, ali so brezplačne ali zamenjane za protistoritev, pri čemer je treba upoštevati, da so pogosto povezane z drugimi storitvami ali izdelki, ki se ponujajo potrošnikom, zaradi česar obstaja tveganje, da bi lahko bile izključene s področja uporabe direktive.

8. Poleg tega se je pokazalo, da je treba v okviru tega instrumenta natančno opredeliti, ali je vključena kombinacija storitev digitalnih vsebin in komunikacijskih storitev, kot sta *Facebook Messenger* ali *Google Hangouts*, saj teh Direktiva 2002/21/ES v zvezi s storitvami elektronske komunikacije trenutno ne ureja, obstaja pa soglasje, da je treba nekatere od teh storitev šteti za storitve elektronske komunikacije, ki zahtevajo večje varstvo potrošnikov.

9. Prav tako ni jasna razlika med primeri, ko so pridobljeni osebni podatki namenjeni le izvajanju pogodbe, in primeri, ko so ti namenjeni izvajanju pravnih obveznosti. Zato EESO zaradi previdnosti predlaga, da bi se direktiva uporabljala za vse storitve, ki se izvajajo z zagotavljanjem osebnih podatkov, pri čemer bi bile izvzete le storitve, pri katerih dobavitelj izrecno dokaže, da so podatki namenjeni le izvajanju pogodbe ali izvajanju pravnih obveznosti.

10. V zvezi z odstavkom 4 poudarja še, da je nujno določiti, kdaj je zbiranje osebnih podatkov namenjeno izvajanju pogodbe ali izvajanju pravnih obveznosti, saj se osebni podatki, pa čeprav je njihova uporaba za namene izvajanja pogodbe dovoljena, na drugih področjih, kot so telekomunikacije ali energija, pogosto uporabljajo za komercialne kampanje teh podjetij, zlasti če gre za zbiranje podatkov pri drugih vrstah nedenarnih protistoritev.

4.3.2.4 ***Člen 4 – Raven uskladitve***

EESO sprejema razloge, na katerih temelji predlog za maksimalno uskladitev, saj ta zagotavlja višjo raven varstva potrošnikov.

4.3.2.5 ***Člen 5 – Dobava digitalnih vsebin***

Ni jasno, ali je obveznost takojšnje dobave digitalnih vsebin iz odstavka (2) skladna z Direktivo 2011/83/EU, ki za takojšnjo dobavo zahteva soglasje potrošnika, medtem ko vključuje pravico do odstopa po 14 dneh (člen 16(m) te direktive). Zdi se, da bi bilo predpise na tem področju dobro uskladiti, da bi se odpravilo tveganje prekrivanja pravil, ki je škodljivo za podjetja in potrošnike.

4.3.2.6 ***Člen 6 – Skladnost***

1. V odstavku 1 naj se črta „kadar je to ustrezno“.

2. V odstavku 1(b) naj se za besedilom „za katerega jih potrošnik potrebuje“ doda „ali ki ga lahko od izdelka upravičeno pričakuje“.

3. V odstavku 2(b) naj se črta „kadar je to ustrezno“.

4.3.2.7 ***Člen 9 – Dokazno breme***

V odstavku 3 naj se črta „mogoče in“.

4.3.2.8 ***Člen 11 – Pravna sredstva v primeru nezagotovitve dobave***

Besedilo člena ne zajema načina dobave vsebin v obliki paketov, ki so dostopni za določen čas. Kadar ni mogoče dostopati do filma, je v tem primeru težko opredeliti sorazmerni strošek glede na skupno ceno paketa. Poleg tega ni bila upoštevana možnost zagotavljanja dodatnih vsebin na enaki cenovni ravni (ki je najbolj priljubljena med uporabniki).

4.3.2.9 ***Člen 12 – Pravna sredstva v primeru neskladnosti s pogodbo***

V odstavku 2 naj se izraz „v razumnem času“ nadomesti z „brez nepotrebnega odlašanja“.

4.3.2.10 ***Člen 13 – Odstop***

1. V odstavku 2(b) naj se besedilo „mora dobavitelj sprejeti vse ukrepe, ki jih je mogoče pričakovati, da se vzdrži“ nadomesti z besedilom „se mora dobavitelj vzdržati“.

2. Točke (c), (d) in (e) so odvisne od ureditve avtorskih pravic, ki pa še ni znana.

4.3.2.11 ***Člen 16 – Pravica do odpovedi dolgoročnih pogodb***

Obdobje mora biti dolgo le 6 mesecev.

Navesti je treba, da odpoved ne pomeni dodatnih stroškov.

V Bruslju, 27. aprila 2016

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Georges DASSIS

PRILOGA

I. Naslednja točka mnenja strokovne skupine je bila spremenjena v skladu s kompromisnim amandmajem, ki ga je sprejela skupščina, vendar je ohranitev besedila v prvotni obliki prejela več kot četrtino oddanih glasov (člen 54(4) poslovnika):

(a) **Točka 3.4.1**

Znani in že objavljeni rezultati ne potrjujejo, da večina podpira izbrano možnost: potrošniške organizacije odločno nasprotujejo vsakršni uporabi zakonodaje države prodajalca, ~~nekatere strokovne in univerzitetne organizacije~~večina strokovnih organizacij in nekatere univerzitetne organizacije pa to možnost podpirajo. Večina držav članic dvomi, da je potrebna nova zakonodaja na področju prodaje na daljavo (saj sedanja že upošteva spletno prodajo) in zlasti da sta potrebni dve direktivi, saj je težko izluščiti točne in jasno opredeljene smernice. Na prvi pogled objektivna analiza odgovorov, pridobljenih v okviru posvetovanj, pokaže, da so se izvajalci dejavnosti in potrošniki na splošno strinjali z možnostjo 5 – čeprav je to seveda odvisno od vsebine določb vzorčne pogodbe, o kateri se je treba dogovoriti v posameznih sektorjih, ter stopnje uporabe in sprejetosti znaka zaupanja v podjetjih v EU –, zlasti ker bi ta možnost izvajalcem dejavnosti povzročila najmanj stroškov.

Rezultat glasovanja:

Za: 115

Proti: 91

Vzdržani: 18

II. Naslednje kompromisne amandmaje, ki so bili predlagani, je skupščina zavrnila, vendar so prejeli več kot četrtino oddanih glasov (člen 54(4) poslovnika):

(b) **Točka 4.2.1**

Večina članov EESO, zlasti predstavnikov~~Predstavniki~~ potrošnikov, ~~in večina članov EESO~~ v skladu s predhodnimi mnenji meni~~jo~~, da bi moral biti pravna podlaga člen 169(2) PDEU, saj ne gre ~~le~~ za vzpostavitev enotnega trga, temveč predvsem za opredelitev pravic potrošnikov, njihovo zaščito in varstvo. ~~Nekateri člani EESO, zlasti predstavniki~~Predstavniki s področja podjetništva v EESO, ki dajejo večjo prednost ~~vzpostavitvi enotnega trga~~potrebi po jasnih pravilih, ki jih morajo podjetniki spoštovati, pa se strinjajo s Komisijo.

Rezultat glasovanja:

Za: 110

Proti: 110

Vzdržani: 10

V skladu s členom 56(6) poslovnika je v primeru, da je izid glasovanja neodločen (enako število glasov za in proti), odločilen glas predsednika seje. V skladu s to določbo je predsednik sklenil, da zavrne predlagani kompromisni amandma.

(c) **Točka 4.2.2**

Ker je bila izbrana direktiva, večina članov EESO, zlasti predstavnikov potrošnikov, meni, da bi morala biti uskladitev minimalna po vzoru sedanje direktive o prodaji in garancijah (Direktiva 1999/44/ES), saj sprejeta možnost povzroča večjo „razdrobljenost", zagotavlja manjšo pravno varnost in oblikuje dve vrsti varstva, čeprav bi se morale nove „izboljšave" uporabiti tudi pri prodaji v „fizičnem svetu". Predstavniki podjetij v EESO se zaradi jasnosti pri uveljavljanju pravic na enotnem trgu strinjajo s predlogom, da je uskladitev maksimalna.

Rezultat glasovanja:

Za: 102

Proti: 115

Vzdržani: 14

(d) **Točka 4.2.5.3**

Člen 3 – Raven uskladitve

Večina članov EESO, zlasti predstavnikov potrošnikov, meni, da bi morala biti ravenRaven uskladitve ~~bi morala biti~~ minimalna in bi morala vključevati vse potrebne prilagoditve ureditve. Predstavniki podjetij podpirajo maksimalno uskladitev.

Rezultat glasovanja:

Za: 112

Proti: 114

Vzdržani: 12

(e) **Točka 4.2.5.4**

Člena 4 in 5 – Skladnost s pogodbo

1. Vključiti je treba merilo trajnosti ter ustrezno prilagoditi obdobje veljavnosti garancije.

2. Večina članov EESO, zlasti predstavnikov potrošnikov, meni, da mora biti opredelitevOpredelitev zahtev o skladnosti ~~mora biti~~ oblikovana obratno, da se potrošnika jasno izvzame iz obveznosti dokazovanja neskladnosti blaga s pogodbo, pri čemer bi moral to dokazno breme prevzeti prodajalec. Predstavniki podjetij priporočajo, da se zahteve o skladnosti opredelijo splošneje. Po njihovem mnenju bi glavno merilo za ugotavljanje skladnosti moralo biti, ali blago ustreza temu, kar je bilo dogovorjeno (npr. tip, količina, kakovost in druge lastnosti).

3. Na podlagi besedila izjem iz člena se vzpostavlja splošno izvzetje glede odgovornosti prodajalca, ki ne sme škoditi potrošniku brez poseganja v regresno pravico ~~(ki se uporablja v primeru VW)~~.

Rezultat glasovanja:

Za: 99

Proti: 126

Vzdržani: 13

(f) **Točka 4.2.5.7**

Člen 9 – Zahtevki potrošnika v primeru neskladnosti s pogodbo

1. Predstavniki potrošnikov ugotavljajo, da je iz~~t~~z predpisa ~~je~~ kot prva možnost izključena možnost takojšnje vrnitve blaga in povrnitve plačila, kar nasprotuje pravicam potrošnikov v več državah članicah, kjer se te znatno razlikujejo (Grčija, Portugalska, Irska, Združeno kraljestvo, Danska in Litva). Predstavniki podjetij se strinjajo, da v skladu z maksimalno uskladitvijo ta možnost ni predvidena.

2. Predstavniki potrošnikov menijo, da je pojem~~Pojem~~ razumnega roka ~~je~~ subjektiven in omogoča različne prenose ključnega področja, kar ni združljivo s ciljem maksimalne uskladitve. V državah, kot so Bolgarija, Francija, Portugalska in Luksemburg, je rok na primer 30 dni, medtem ko je na Madžarskem, v Romuniji, Grčiji in Estoniji 15 dni. Predpis mora določiti rok, ki ustreza najdaljšemu roku v nekaterih državah EU, tj. 15 dni. Predstavniki podjetij navajajo, da je pojem „razumnega roka" objektiven pravni izraz in hkrati zagotavlja manevrski prostor za izvajanje v različnih razmerah.

3. Izraz „nemogoča" v odstavku 3(a) je treba nadomestiti z izrazom „tehnično nemogoča".

4. Predstavniki potrošnikov menijo, da je podobno~~Podobno~~ subjektiven ~~je~~ tudi pojem „znatne neprijetnosti", zato bi ga bilo treba črtati ali nadomestiti z ubeseditvijo iz avstrijske zakonodaje – „najmanjše možne neprijetnosti", dodati pa bi bilo treba tudi možnost, da potrošnik takoj dobi na voljo podobno nadomestno blago, dokler prodajalec ne opravi popravila. Predstavniki podjetij se sklicujejo na dejstvo, da ta uveljavljen pravni izraz zagotavlja manevrski prostor za izvajanje v različnih razmerah.

5. V predlogu Komisije ni bila upoštevana zahteva, vključena že v več različnih nacionalnih zakonodaj (Francija, Malta, Grčija, Romunija, Portugalska in Slovenija), ki proizvajalce, ki dobavljajo trgovcem, obvezuje, da ohranjajo ustrezno zalogo rezervnih delov ali so sposobni v želenem roku te dele dobaviti prodajalcem v času pričakovane življenjske dobe blaga, kar je vprašanje, ki je povezano z načrtovano zastarelostjo in garancijskim rokom nadomeščenega dela.

~~6. Komisija bi morala določiti obveznost prodajalca, da začasno nadomesti blago.~~

Rezultat glasovanja:

Za: 100

Proti: 135

Vzdržani: 2

(g) **Točka 4.2.5.10**

Člen 13 – Potrošnikova pravica do odstopa od pogodbe

~~1. Predstavniki podjetij želijo, da se doda določba iz člena 3(6) Direktive 1999/44, v skladu s katero potrošnik ni upravičen do odstopa od pogodbe, če je neskladnost manjšega pomena.~~

1. Zelo sporna je obveznost potrošnika, da mora plačati za uporabo, okvaro ali uničenje blaga, če odstopi od pogodbe.

2. Sodišče je poleg tega že navedlo, da se od potrošnika, ki uveljavlja pravico do zamenjave, ne more zahtevati, da bi plačal nadomestilo za uporabo izdelka z napako (zadeva Quelle).

3. Vrednost, ki jo je treba povrniti, kadar je nakup opravljen po skupni ceni za različno blago brez razlike, ni jasno opredeljena.

4. Predstavniki podjetij želijo, da se doda določba iz člena 3(6) Direktive 1999/44, v skladu s katero potrošnik ni upravičen do odstopa od pogodbe, če je neskladnost manjšega pomena.

Rezultat glasovanja:

Za: 110

Proti: 118

Vzdržani: 18

(h) **Točka 4.2.5.10**

Člen 13 – Potrošnikova pravica do odstopa od pogodbe

1. Večina članov EESO, zlasti predstavnikov potrošnikov, meni, da je zelo sporna~~Zelo sporna je~~ obveznost potrošnika, da mora plačati za uporabo, okvaro ali uničenje blaga, če odstopi od pogodbe. Vendar pa predstavniki podjetij to določbo podpirajo.

2. Sodišče je poleg tega že navedlo, da se od potrošnika, ki uveljavlja pravico do zamenjave, ne more zahtevati, da bi plačal nadomestilo za uporabo izdelka z napako (zadeva Quelle).

3. Vrednost, ki jo je treba povrniti, kadar je nakup opravljen po skupni ceni za različno blago brez razlike, ni jasno opredeljena.

Rezultat glasovanja:

Za: 101

Proti: 132

Vzdržani: 10

(i) **Točki 1.3 in 1.4**

1.3 Poleg tega se večina članov EESO, zlasti predstavnikov potrošnikov, v zvezi z obravnavanimi vidiki ne strinja s pravno podlago, na katero se sklicuje Komisija, in namesto tega predlaga sklicevanje na člen 169 PDEU. Iz odstavkov 2(a) in 4 tega člena je razvidno, da morajo sprejeti ukrepi načeloma temeljiti na direktivah za minimalno uskladitev, kar je evropski zakonodajalec na splošno sprejel.

1.4 ~~Iz odstavkov 2(a) in 4 tega člena je razvidno, da morajo sprejeti ukrepi načeloma temeljiti na direktivah za minimalno uskladitev, kar je evropski zakonodajalec na splošno sprejel.~~ Vendar pa se predstavniki podjetij strinjajo s pravno podlago, ki jo navaja Komisija, saj ~~gre za~~ vprašanja notranjega trga pretehtajo, ~~in države~~ podjetja pa potrebujejo jasna pravila, ki jih je treba spoštovati.

Rezultat glasovanja:

Za: 111

Proti: 123

Vzdržani: 12